

téma měsíce

VÝZVA

Zpravodaj //

školní časopis Gymnázia Opatov

září/říjen 2017

obsah //

reportáž: Maturanti v Terezíně	3
rozhovor: Mgr. Ludmila Bursíková	3
sloupek: Každodenní výzvy	6
poetický koutek	6
reportáž: Dobrovolničení	7
povídka na pokračování: San Miedo	8
povídka na pokračování: Gustav	9
kulturní okénko: Cesta na Měsíc	10
dění: Co nás čeká a nemine...	11

Náš email:
zpravodajgo@gmail.com

Náš web:
www.zpravodajgo.wordpress.com

úvodník //

Vážení čtenáři,

vítejte na stránkách čísla září-říjen. A on opravdu vyšel. A že to nebyla snadná cesta. Zatímco poslední číslo bylo dílem dvou (šéf) redaktorů, toto už (ne)má v rukou šéfredaktor jen jeden – nutno dodat, že ten línější. Spolu s redakcí, jež považuje uzávěrku spíše za doporučení, vytváří duet dvou tanečníků, kteří každý tančí jiný tanec a každý z nich ještě ve špatném rytmu. Šéfredaktor asi nadělí redakci kalendář, pokud tedy překoná svoji lenost, což zcela jistě nehrozí, takže redakce může bez ponětí o datu žít. Co dodat? Ale ano, on opravdu vyšel.

Upřímně doufám, že pokud se u vás projevila nějaká ta podzimní deprese, Zpravodaj pomůže rozjasnit vaše dny do safírového blankytu. Nepochybuji o tom, že zde naleznete mnoho inspirujícího čtení. Abych nikoho neprotežoval, doporučím alespoň rozhovor s paní profesorkou Bursíkovou, respektive budu protežovat jen sebe jakožto spoluautora. Nicméně zajímavé čtení tím zcela jistě nekončí – i letos se můžete těšit na dvě povídky na pokračování, nějakou tu inspiraci, co se vše dá o prázdninách dělat, leč nechybí i vzdělávací okénko z oblasti kinematografie.

Proto děkuji všem, kteří se na Zpravodaji v tomto vydání – tomto studentském projektu – podíleli, bez vás by nemohl existovat. A jsem rád, že může existovat takový, jaký je — jako almanach jazykově a stylově rozmanitých textů.

Naším věrným čtenářům zase jménem celé redakce vzkáži, že se budeme těšit na shledanou v následujícím čísle listopad-prosinec. Tak přečkejte toto roční období, jež není ničím jiným než přechodem od slunného letního dne do temného zimního (ne)dne, v pořádku a v příštím čísle na viděnou.

Ondřej Černý, 4. Y

Reportáž //

Maturanti v Terezíně aneb Objevování temné historie

Mlha, zima, déšť. Lepší podmínky pro procházku městem, jehož historie je temná asi jako mraky, které se vznášely nad hlavami, jsme si nemohli přát. (Úterní skupina na tom sice byla hůře – jí tu a tam hrálo sluníčko, ale i tak si atmosféry užila až dost.)

Po zajímavé přednášce v muzeu, zaměřeném na děti v Terezínské pevnosti, jsme si ho i prošli. Stěny plné jmen, data odchodů, dopisy a kresby nás naladily do správně chmurné nálady.

Následovala procházka městem, při které nám bylo umožněno navštívit jak nedávno odkrytou židovskou modlitebnu, tak například i márnici, či krematorium, kde už čekal autobus, aby nás mohl odvézt k Malé pevnosti.

Malá pevnost byla ještě depresivnější. Paní průvodkyně poutavě povídala o příbězích

schovaných ve zdejších zdích. Ubikace, dříve sloužící k ubytování desítek vězňů, poskytovaly příležitost si představit, jaké to tu asi muselo být. Samotky a sprchy nás natolik ochromily, že cesta chodbou vybudovanou v hradbách (dohromady tvořily tyto cesty cca 35 km) nám připadala jako procházka růžovou zahradou (i když někteří párkrát zabočili do špatného směru, ať už pro zmatení vystrašených spolužáků, či omylem k vlastnímu úleku, jiní zase měli co dělat, aby nenarazili do stropu, a v neposlední řadě bylo dost těch, co doufali, že za dalším rohem už tato cesta končí).

Popraviště, potok, nutrie, bazén a mohlo se jet domů...

Tak zase příští rok a tentokrát už jiní čtvrtáci!

Mája Šafaříková, 4. Y

Rozhovor //

Mgr. Ludmila Bursíková

Každý profesor je specifický. Každá škola je specifická učiteli/profesory, kteří takovéto ústavy reprezentují. A ta naše? Copak se někomu nevybaví akce jako jsou Toulky, či Divadelní Festival? V tomto čísle útočná skupina vzala ztečí kabinet českého jazyka, respektive paní profesorku, která zde sídlí a která je spjata se vznikem těchto školních tradic. Dovolujeme si Vám představit paní profesorku Bursíkovou.

Co si vybavíte jako první, když se řekne Gymnázium Opatov?

Nevím, já si vždycky vzpomenu na začátky, kdy se tady začínalo, bylo to takové rodinné gymnázium.

Co se vám líbí na tom být profesorkou?

Tatínek si ze mne vždycky dělal legraci, že jsem chtěla být od malička učitelka. To nejzajímavější je samotná práce se studenty, protože jim sice člověk něco předává, ale oni ho nutí, aby na sobě pořádkem pracoval — mají všetečné otázky a on nezná všechno.

Změnili se studenti za tu dobu, co učíte?

Změnili, po roce '89 byl velký zájem o humanitní vědy, jelikož studenti měli pocit, že změnil svět. Dnes už nemají takové nadšení, jsou více pragmatičtější, dnes jdou „jenom na gympl“. První studenti se sem poprvé dostali na odvolání, nedělali jsme přijímačky, jelikož gymnázium bylo založeno

pokračování na další straně >>

až v květnu po přijímačkách, takže na magistrátu vzali na odvolání 120 lidí z celé Prahy. Tito studenti pak byli vděčnější, neboť zažili ten pocit "ježíš, já jsem se nedostal, co se mnou bude?".

Současný trend (*nepisovná koncovka je okamžitě opravena, pozn. red.*) je příklon k matematice a exaktním vědám.

Co byste poradila letošním maturantům i ostatním studentům, co se týká výběru vysoké školy, případně povolání?

Aby šli dělat to, co opravdu chtějí – to se nemění, tak to bylo vždy, vybírat si z oborů jim blízkým nebo kterým se chtějí věnovat. Je důležité si uvědomit, že ne všechno, co má člověk rád, chce také studovat a zůstává mu to jako koníček.

V čem si myslíte, že je naše škola jedinečná? Co se vám zde líbí?

Nebyla jsem na jiných gymplech, přešla jsem sem ze základní školy. Takže mám srovnání jen zprostředkovaně od studentů nebo od kolegů. Co se mi líbí? Takhle z hlavy nevím... Mám ráda místní prostor, tu vlastní školu s příjemným prostředím. Ačkoli jsme taková betonová klec, venku za oknem máme zeleň, což si myslím, že ne všechny školy v centru města mají.

DĚJEPIS //

Jak jste se k výuce dějepisu dostala?

Chtěla jsem ho učit, mám ráda dějiny, památky, ráda cestuji a ten dějepis se přímo nabízí.

Ještě by se mi líbilo učit zeměpis, ale když jsem studovala, bylo možné si k dějepisu vybrat jenom češtinu nebo ruštinu — to bylo jasné: čeština (*smích*). Tenkrát jiná varianta nebyla.

Co vás na dějepisu tolik baví?

Dějepis pojmám jako život jiných, prožitý dříve. Přistupuji k tomu tak, že bychom toto měli vědět a znát. Dějepis by neměl být jen o faktech a údajích, ale měli bychom ho přijmout za odkaz předků a minulosti samotné jako součást nás.

Na historii mě baví ty příběhy, připadají mi jako úžasné dobrodružství. K něčemu, co jsem učila před dvaceti lety, zjišťuji, že historici našli další objev a že došlo k posunu v myšlení.

Ale je pravda, že mám radši starší dějiny.

Co Vás přimělo k — v českém školství ne moc vídané — kreativě? Například výroba maket, Versaillská konference, poznávačka staveb Prahy nebo kreativní otázky v testu?

Nechci, aby dějepis byl jen o učení faktů, ale aby lidičky pochopili, že dějepis je i vlastní život, že vlastně znamená i něco v životě lidském.

A vždyť by to jinak byla nuda... I když se moc studentů netváří ve chvíli, kdy jim to zadávám (*smích*), nakonec v tom hodně lidí najde něco, co jim to dá.

Jak jste na tyto kreativní metody přišla?

Je to už z dřívějšíka. Jezdívala jsem na tábory, kde se hrály různé hry, takže pak nebyl problém hodiny dějepisu ozvláštnit zajímavými momenty. Dále se dostávám k různým materiálům s nápady, těch je hodně, jen záleží na kantorovi, jak toho využije.

Které historické osobnosti si vážíte?

Mám jich více, není to jedna. Neexistuje ideální historická postava, mnoho osob je zvláštních svým činem, ale pro mě je důležité, aby ty postavy byly čestné, pravdivé, nedělaly podrazy.

Konkrétně asi Perikla ze starověkého Řecka, ze středověku — více než Přemysla Otakara II. — Václava II., který přestože nebyl příliš fyzicky zdatný, dokázal úžasné věci. Havla mám ráda, i když samozřejmě má své zápory, ale vážím si u něj té morální roviny. Samozřejmě Masaryk, nicméně ten je na roky studia.

DIVADELNÍ FESTIVAL //

Jak vznikl nápad poprvé uspořádat DF, jehož jste hlavním organizátorem?

V hodinách jsme hráli scénky, kdy si žáci měli vybrat nějakou historickou osobnost či situaci a ostatní ji hádali. A kvůli šikovnosti některých lidí mi bylo líto, že by to s nimi zmizelo. A tak jsme v roce '96 uspořádali první ročník festivalu. Mělo to velkou odezvu, a tak sezrodila tradice.

Jak se divadelní festival v čase vyvíjel?

pokračování na další straně >>

Každý rok je jiný, něco se podaří, něco ne; ačkoliv nechci být skeptik, všímám si, že některé třídy něco vytvoří jen proto, aby se nemusely učit. U některých tříd je cítit, že je to slepené na poslední chvíli, že to není natrénované a že je to spíše improvizace.

Těšíte se na letošní ročník? Co od něj očekáváte?

Zásadně očekávám, že 8. M (*třída pí profesorky, pozn. red*) ukáže to nejkrásnější za ty roky. (*smích*) Ne, těším se, vždycky se najdou hezké věci, i když nevidím všechno.

TOULKY PRAHOU //

Jak vznikl nápad vyhnat celou školu do centra?

Původně to nebylo vyhnat celou školu do centra — když v '96 začalo osmileté gymnázium (*dříve na GO bylo pouze čtyřleté, pozn. red.*), spolu s kolegyní Franzlovou jsme udělaly — ona se mnou měla paralelku, tehdy to bylo "géčko" a "háčko" — poznávačku po Praze pro primánky. Pak jsme každý rok přidávaly, až jsme se s vedením domluvili, že to bude pro všechny kromě maturantů. Za ty roky už máme vytvořené pracovní listy, jen je nyní trochu problém s tím, že když jsme začínali, nebylo možné mít internet, mobil a ty věci vyhledávat. Studenti se opravdu museli ptát lidí. Nyní to proto s kolegyní trochu předěláváme, aby tam nebylo mnoho otázek na něco, co si ten, kdo má internet, vyhledá.

Jaký vidíte v toulkách přínos?

Lidé se naučí pohybovat v místech,

kde to neznají, naučí si vzít mapu a případně se do ní dopředu podívat. A samozřejmě seznámení s Prahou — Toulky jsou dělané systematicky, začíná se na Novém Městě, druhý rok je Pražský hrad, pak je Vyšehrad – jsou volené kvůli bezpečnosti, protože tam nejezdí tolik aut – potom následuje Malá Strana a Staré Město.

Jak probíhají toulky Prahou profesorů?

Zajímavě (*spiklenecký smích*). [O profesorech] jsou úplně stejní jako děti — mají úkoly stejně jako žáci a dovedou se hádat o výsledcích stejně jako žáci... takže se to moc neliší.

A kdo mívá nejvíc bodů?

Velké seskupení „3V“.

A to je kdo?

To si zjistěte.

A po kolika bývají skupinky profesorů?

Záleží jak kdy... kolem těch čtyř pěti, někdy šest, ale někdy se seskupí dohromady, takže mi jim pak vynadáme, že se neměli dvě skupinky spojit... to je stejné jako s žáky.

Máte nějaké vtipné zážitky z toulek profesorů?

Moc vtipných zážitků nemám. Jelikož to připravuju, na trase nejsem, asi bych nevydržela a někdy bych třeba něco říkala, takže spíše kolegové potom vypráví.

Zážitky mám především z příprav. Začínala jsem s paní profesorkou

Franzlovou, pak s paní profesorkou Polenovou, dnes s paní profesorkou Rulfovou. S nimi si to vždy spolu projdeme a máme spíše zajímavá setkání s lidmi, když v různých prostorech zjišťujeme informace, ti často projeví zájem, protože se o jejich znalosti někdo zajímá. Takže spíše taková zajímavá setkání.

Stává se, že by se profesori ztratili?

To myslím, že ne; a když se ztratí, tak to zásadně nepřiznají (*smích*).

KLUB MLADÉHO DIVÁKA //

V čem vidíte přínos KMD?

V tom, že se studenti seznámí s divadelním světem, s kulturou, s literaturou. A jsem hrdá. Zrovna budu odesílat přihlášky a asi z 300 studentů nižšího gymnázia zhruba 90 chodí, to znamená, že skoro každý třetí. Ve vyšším je to tak nějak stejně. Z toho mám velikou radost, že je o divadlo zájem a že studenti cítí divadlo jako součást života.

ZÁVĚR //

Co je vaším největším snem?

Dva roky prázdnin. (*smích*) Asi cestovat.

Ve které zemi se vám nejvíce líbilo?

To je strašně těžké. Každá země má svoje, každá něčím překvapí. Ráda cestuji do zemí s hlubokou historií. Francie je taková má srdeční záležitost, tam se ráda vrátím. Dále se mi hodně líbilo Mexiko.

pokračování na další straně >>

Kterou zemi byste doporučila studentům navštívit?

Všechny. Nevím, kterou bych měla doporučit... Jelikož je mou srdeční záležitostí, tak asi Francii, ale každá země stojí za návštěvu, každá nám může něco dát.

Jaký je váš nejoblíbenější citát?

«Je na čase, aby nám to vlastenčení přešlo z úst do rukou.» (Karel

Havlíček Borovský) Protože hodně lidí dnes říká, co by se mělo, co ne, ale činy chybí. A potom ještě od Čapka: «Chceš-li poznat člověka, pusť ho k práci.» Což je v podstatě podobné.

Co je vaším životním heslem/mottem/zásadou?

Nevím, jak bych to řekla. Nežiju příliš ve slovech, ale v činnosti.

Asi jedno, které mi říkala maminka. «Neplač nad rozlitym mlíkem.» Tak se snažím to nepřijímné, co člověk prožil, vzít jako že se to stalo a nedělat z toho nějaký velký problém. Stavět se zkrátka k životu tak nějak pozitivně.

*Radka Buková, 8. M
& Ondřej Černý, 4. Y*

Poetický koutek // Nový začátek

*„Skromnost básníků je vždy falešná, protože jsou to lidé jako ostatní.“
– Gabriel Laub*

Nemusíte předstírat skromnost a můžete poslat svůj výtvar. Již brzy nás čeká Týden poezie, tak ať nevyjdete z formy. Začali jsme sice jediným příspěvkem. Věřím ale, že se to bude jen zlepšovat.

Nový začátek

Probudila jsem se. Ležím na zemi. Je mi zima a nic nevidím. Jak jsem se sem dostala? Co tu dělám? Najednou prudké světlo a zase tma. Ticho. Světlo. Tma. Srdce mi buší, potím se. Co se to děje? Na nic si nevzpomínám. Znovu světlo a tentokrát si všimnu bílé stěny s malinkým čtvercovým okénkem. Další blik a po pravé ruce zase okno, úplně totožné jako to první. Dva bliky a dvě okna. Teď se světlo rozsvítilo a už nezhasíná. Okolo sebe vidím čtyři naprosto stejné stěny s naprosto stejnými okny. Ten pohled mě děsí. Začíná se mi motat hlava. Potřebuju vzduch.

Běžím k oknu, kde s údivem zjišťuji, že okna jsou bez kliček a výhled z nich mi také není umožněn – jsou ze zrcadel. Pocit bezmoci, nemožnosti útěku mě obstoupil a nechce odstoupit. Špatně se mi dýchá, hlava bolí jako střep. Postavím se doprostřed místnosti a začínám prosit Vesmír o slitování. Chci domů, ať užje to kdekoliv. Ucitím prudký náraz a závan, který otevřel okna. Do nosu mi vleze pach slané mořské vody... V tu chvíli se mé tělo zhroutilo k zemi, ale já už vše sledovala z výšky. Do pokoje vlétla ze všech stran obrovská vlna a místnost zatopila.

A já...

...se ocitla zde.

Téma na následující měsíc bude:

TOUHA

e-mail:

poetickykoutekGO@email.cz

Mája Šafaříková, 4. Y

Sloupek // Každodenní výzvy

Když se řekne výzva, řada lidí si představí dost extrémní způsob, jak svého (ať už oblíbeného či ne) kamaráda co nejlíp ztrapnit. Ačkoliv i to je možnost. Osobně si připadám, jak kdybych měl celý život seskládaný ze spousty výzev. Už jen ráno se vykopat z postele, a jelikož jsem samozřejmě zaspal, tak se za 20 minut obléci, nasnídat a dostat na zastávku, abych do školy přišel včas. Pan profesor Vondřík mi to úplně neusnadňuje, jelikož máme v pondělí a středu tělocvik hned první hodinu a převlékání nějaký ten čas zabere. Bohužel už to nejde tak hezky skloubit s příchodem v 7:59. Pak režim výzev pokračuje, ať už jde o to, abych vydržel náhodné zkoušení, či o úžasné výpočty v matematice. Ale když přežiju školu, nastávají další výzvy — tréninky, úkoly, projekty... A nakonec to završí zadání šéfredaktora, abych napsal přijatelný článek. Holt, ne vždy si člověk výzvu vybere sám.

Pavel Kolský, 5. S

Reportáž // Dobrovolnictví

Pravděpodobně neexistuje jistější způsob uvědomění si, že prázdniny jsou vážně za námi, než ta známá a často citovaná věta: „Guten Tag, satzt euch.“

Přestože nepatřím k té části studentstva, která má při slově němčina neodolatelné nutkání zvracet, i na mne dolehl při slovech „tak rovnou začneme s novou lekcí“ lehký splín. Při marném pokusu rozmluvit naši proslule nekomunikativní třídu rozhovory na téma moje prázdninové brigády se však moje nálada rapidně zlepšila. Totiž zatímco moji spolužáci dolovali vzpomínky na čuchání přepáleného oleje v McDonaldu či nepříjemné zákaznický v obchodu, já jsem zažila přes léto něco mnohem lepšího – strávila jsem dva týdny jako dobrovolnice. A shodou okolností celou dobu mluvila německy.

Dobrovolnictví jako takové je nezbytně spjato s historií lidstva, neboť se vždy našli jedinci mající potřebu pomáhat nějak společnosti. Přesto není u nás všeobecně rozšířeným fenoménem, pravděpodobně i kvůli kontextu „dobrovolných“ chmelových brigád či jiných podobných výmyslů našich soudruhů. Oproti tomu západní svět svým volunteering dosti žije, ve stylu hesla: „Otázkou není, co může Amerika udělat pro vás, ale co vy můžete udělat pro Ameriku.“ Když jsem se na toto téma bavila s několika Američany, až mne překvapilo, jak moc velká součást tamního systém školství to je. Tzv. extracurriculars jsou po studentech vyžadovány jako jeden z faktorů, ke kterým se přihlíží při přijímání na vysokou školu či do práce. Takže kdo nestrávil hodiny v místní knihovně či ve vývařovně pro bezdomovce, má ve velké konkurenci prostě smůlu. Dobrovolnictví proto může být bránou na nejprestižnější světové univerzity i pro studenty z Česka. To se například letos podařilo osmnáctileté Barboře Davidové přijaté na Stanford, který je řazen mezi tři nejlepší univerzity vůbec.

Kromě tvrdé práce jí úspěch přineslo i tříměsíční vyučování angličtiny dětí v Barmě či dlouhodobé aktivity na poli ženských práv. K nám se tyto západní trendy, ať už jde o open space office nebo elektromobily,

dostávají vždy se zpožděním; otázkou tedy zůstává, kdy dobrovolnictví zakotví v naší kultuře.

I v České republice ale existuje množství organizací zaštiťujících různé dobrovolnické programy. Já jsem se rozhodla vycestovat s INEX-SDA, což se ukázalo být dobrou volbou. Programů se nabízí velké množství, takže ať už vás zajímá roční humanitární pomoc v Keni, práce se slony v Thajsku či oprava francouzských zámků, možné je téměř vše. Mně se zalíbil projekt Marburg-Marbach v nepříliš vzdáleném Německu, kombinující pomoc v místním Domu přátel přírody (Naturfreundehaus) s výukou němčiny. K žádosti jsem

musela přiložit esej v angličtině, proč by měli přijmout zrovna mne. Můj vnitřní, nepříliš dobře skrývaný, verbální exhibicionista zajásal. Práce se musela líbit a za několik týdnů mne čekala radostná zpráva o úspěšném přijetí. Potom následoval rozřazovací test do skupin na výuku – přiznávám se, že úkol „popište váš poslední sen“ mne mírně zaskočil. Po tomto freudiánském úkonu jsem se zasekla na určení své jazykové úrovně, a nakonec zdrženlivě zvolila B1, přestože na „konverzaci o složitějších tématech, jako třeba politika“ jsem si vážně netroufla (jak také jinak, když naše přeslavná učebnice zahrnuje slovo strom až v 10. lekci a přírodní střívko ve 3.). Avšak i na politiku došlo.

Teď každopádně zbývalo zaplatit 160 euro jako dodatečný poplatek na mzdu učitelům (v tom se tento projekt lišil od většiny ostatních, které žádné výdaje navíc neobsahovaly) a počkat na začátek prázdnin.

Na místě se nás sešlo asi 40 z různých končin světa, takže pokud už jste měli chuť povídat si s Mexičany, Turky, Dány, Španěly či dokonce Číňany a Kazachstánem, možnosti téměř neměly mezí.

Jak již jsem zmiňovala, můj projekt byl zvláštní, protože vyloučil angličtinu jak linguu francu; nutnost používat jen němčinu je pro většinu mých vrstevníků dosti odstrašující. I já jsem přijížděla s obavami. Ale ukázalo se, že neoprávněně, a nakonec mne

pokračování na další straně >>

z neznámých důvodů zařadili do nejlepší skupiny – teď si nemyslím, že by kdokoli učící se němčinu alespoň dva roky u nás na gymnáziu měl problém zapadnout. Dopoledne jsme trávili zvelebováním okolí Naturfreundehaus stavbou schodů s takovou vervou, jaké jen je skupina teenagerů neznající výraz pro lopatu a nazývající kolíky ScheiBesachen (raději ponechám bez překladu) schopna. Samozřejmě nešlo o lehkou práci, ale když jsem při odjezdu viděla schody hotové, ten pocit dobře stráveného času byl k nezaplacení. Denně se také vybírala služba na úklid domu a vaření, takže poznávání cizích kultur pokračovalo i na linii kulinařské. Odpoledne nás čekalo dvou až tříhodinové vyučování, spíše než na memorování pádů zaměřené na diskusi o tom, který z německých plátků píše největší špínu či proč všem Němky připadají tak neatraktivní.

Dobře, i ta gramatika přišla na přetřes, ale při chroupání sušenek ze svačiny v polovině hodiny to nikomu nevadilo. Všichni z naší skupiny hodnotili vyučování jako jednu z nejlepších částí. Večer jsme často chodili do blízkého univerzitního městečka

Marburg, kde mnozí oceňovali další tvář Německa – pivo si tam můžete koupit už od šestnácti. Při chůzi jsem mnohdy zabředávala do diskusí o uprchlické krizi ve vztahu k EU či o lidské přirozenosti. Nikoho nepřekvapilo víc než mne, co rozmluvená dokážu v němčině vyjádřit. No, každopádně se mi podařilo vybudovat si jistou reputaci. Snad jsem ji ale nezakazila všem krajanům – na otázku: „A to jsou všichni Češi takoví?“ se na mě přítomný Slovák významně podíval a řekl: „Ne, taková je jenom ona.“

Ať už se mi vás podařilo přesvědčit, že strávit dva týdny s němčinou je vlastně skvělý nápad, nebo ne, všichni, kdo někdy dobrovolničili, se shodují, že jde o naprosto unikátní zážitek. Vědomí práce na něčem smysluplném patří k důležitým způsobům vybudování a udržení sebeúcty. Pokud navíc pracujete v zahraničí, podíváte se do ciziny prakticky bez nákladů a s možností poznat jiné kultury diametrálně odlišným způsobem než povalováním se s rodiči na pláži. To zní jako výzva na příští prázdniny, ne?

Monika Němcová, 6. P

Povídka na pokračování // Sin Miedo

Slunce se již konečně opět vyhoupllo nad obzor a já jako první vyskočil z postele. Mí mladší sourozenci ještě spali jak dudci, avšak můj starší bratr již pracoval na poli a mou starší sestru jsem spatřil, jak připravuje kukuřičnou kaši. Každý její pohyb doma byl tak ladný a lehký. Pokrm připravovala s dokonalou elegancí. Nechápal jsem, jak to že vždycky, když jsme byli ve městě, byla najednou tak nemotorná.

„Dobré ráno, Santiago, jak ses vyspal?“ usmála se na mne.

„Pěkně, sestřičko. Dneska cítím výborný den. Kde je otec s matkou?“

„Jeli několik věcí nakoupit do města.“

„Zase?! Vždyť jsou tam každou chvíli.“

„Jen jednou za měsíc, Santiago. Kupují ty nejnutenější věci.“

„No jasně... Máš už hotovou snídani?“

„Ještě ne, chvilku počkej.“ Sestřiny hnědé oči na mne vesele hleděly a já se těšil z pěkného dne.

„Zvláštní, že je tak krásně, když většinou v téhle chvíli bývá již období dešťů.“

„Ty seš ale rozumbrada. Však období dešťů přijde, jen neměj obavy. Mimochodem dnes jdeš se svým starším bratrem za strýcem domluvit ten převoz kukuřice. Po obědě musíte vyjít. Není to zrovna nejbliž, tak abyste nedošli za noci.“

„Budeme spát pod hvězdami?“ zvolal jsem natěšeně.

„Ano,“ usmála se zas setra, „budete, bratr mi říkal, že i kdyby chtěl zůstat na noc u strýce, tak bys ho donutil spát venku.“

„Kéž by přišlo! To by bylo tím víc dobrodružnější.“

„Prosím tebe, až budeš zažívat nějaké to tvoje dobrodružství, budeš si přát, aby co nejdříve skončilo.“

„To si myslíš ty!“

pokračování na další straně >>

Mezitím vstoupili do kuchyně i mí mladší sourozenci. Snídaně byla za pár chvil hotova a já se již těšil na cestu za strýcem. Náš strýc bydlel v sousední osadě, asi patnáct milí daleko. Žil tam pátým rokem. My jsme bydleli v naší vesnici již osmým rokem. Když mi bylo pět let, odstěhovali jsme se sem ve snu, že to tu bude lepší než v naší rodné zemi. Jestli se sen vyplnil, si nemohu pamatovat, protože si dávno nepamatuji, jak jsme si tenkrát žili.

Cesty ke strýci jsem měl rád. Nebyla to sice nějak dlouhá cesta, ale zato krásná. Chodívalo se po lesní stezce okolo rozložitých, listnatých stromů. Mezi nimi se proplétali nejrůznější rostliny: květiny, keře, liány a větve; mnohdy podivného uskupení, tvarů a barev. Kdo nešel po stezce nebo les dokonale neznal, mohlo se mu velice lehce stát, že zabloudil.

Antal Stašek junior, septima

Povídka na pokračování //

Gustav

Jsem Gustav. Lépe řečeno — myslím, že jsem Gustav. Možná se mé myšlenkové pochody zdají poněkud zmatené. Ale věřte mi, jsem v pořádku.

Vyrostl jsem ve městě Oglei, konkrétně v místním sirotčinci. Vychovatelka, paní Daniová, mě nikdy neměla příliš v oblibě. Třeba už jen proto, že jsem byl trochu odlišný. Když ostatní kluci hráli na dvoře kopanou, já sedával stranou a maloval. K dispozici jsem často měl pouze kamínek, kterým jsem do hlíny vyrýval své nápady. Ne náhodou se totiž v sirotčinci opakovaně ztrácely pastelky, a už vůbec ne omylem stálo mé jméno na úklidovém rozvrhu jako jediné dvakrát. Paní Daniová se tak zřejmě chtěla ujistit, že tyto mé „nežádoucí sklony“ v nedostatku času postupně vymizí. Jenže chuť po zakázaném ovoci roste a společně s ní i vynalézavost.

Pamatuji si přesně ten den, kdy jsem si opět svým troufalým chováním vysloužil trestné práce na domku pana správce, který stál hned vedle sirotčince. Protože jsem u něj pracoval téměř nepřetržitě, ať už za nedostatečné modlení či příliš tichý hlas ve sboru, byl domek brzy jako ze škatulky a nezbývalo už nic jiného než natřít laťkový plot.

Naštěstí paní Daniové uniklo z paměti, s jakou radostí tento trest vykonám.

Toho horkého letního odpoledne jsem tedy šel za správcem a obdržel od něj štětec s plechovkou bílé barvy. Jak mi bylo přikázáno, začal jsem natírat u branky a postupoval po směru hodinových ručiček. On na mě zatím z verandy dohlížel a nasával tabákový

kouř.

S přibližujícím se večerem mi postupně ubývalo sil, stejně jako ubývalo barvy z plechovky, nenatřených laťek, ale i pozornosti pana správce a jeho doutníků. Poté už netrvalo dlouho a správce dřímal rozvalený na sluncem pozlacené verandě. Právě na tento okamžik jsem čekal. Rozhlédl jsem se, zdali mě nikdo nesleduje, a zbylé množství barvy jsem ulil do hrníčku, který jsem si předem schoval v jednom keříku u plotu. Prázdnou plechovku a štětec jsem pak položil na schody do správceva domku a s naplněným hrníčkem spěchal zpátky do sirotčince.

Při příchodu do vstupní haly jsem uslyšel hlas paní Daniové, jak předcítá ostatním dětem jeden z příběhů pana Andersena. Po špičkách jsem vyšel po schodech do prvního patra a zamířil do pokoje mého a dalších pěti kluků. Ještě na chodbě mě však potkalo nemilé překvapení.

Robert, surový obr. Neuvěřitelný žalovníček, jistě i z tohoto důvodu nejlepší svěřenec a „téměřsyn“ paní Daniové. Jeho lživé donášení mě už tolikrát stálo večeri, že jsem již před lety přestal počítat, kolikrát mi kvůli němu kručelo v břiše. Ale jeho mistrně ovládnutá schopnost objevit se tam, kde je to nejméně potřeba, mě děsila ze všeho nejvíc. A nyní jsem jí čelil znovu. Rychle jsem hrníček s barvou schoval za zády.

„Co to máš?!“ vyštěkl na mě.

S kamennou tváří jsem se ho snažil obejít. Než jsem se však nadál, držel můj hrníček vysoko u svého pihatého obličejce a zíral do něj.

pokračování na další straně >>

„Tak tys ukrad bělidlo,“ zasmál se, „myslím, že se dlouho nevyspíš pod příkrývkou, až se to paní vychovatelka doví!“

Ten hadí pohled mi ještě dnes svírá dlaň v pěst. Bitku s Robertem bych však nikdy nevyhrál. Byl nejméně o tři hlavy vyšší a ramena měl široká jako rám dveří. Má jediná šance, jak se vyhnout žalování, byla stát se jeho sluhou.

„Roberte, zametu za tebe kolikrát budeš chtít, jen mi vrať ten hrnek,“ prosil jsem.

„Pche! O šichtu se postaráš, to si piš. Určitě ale chceš, aby se Daniová nic nedozvěděla, co?“

„Ano...“

„V tom případě ti musím dát těžší úkol.“

Trochu mě ta, v jeho podání, velkorysá nabídka zaskočila. Robert neměl ve zvyku smlouvat.

„Jaký úkol?“ zeptal jsem se nejistě.

„Nebude to lehký. Jako zkušeněj zlodějček si ale jistě poradíš.“

„Žádný zlodějček nejs...“

„Nepřerušuj! Nebo беру zpět!“

Ze spodu už byl slyšet hluk vstávajících dětí a mě objal ještě větší strach s pomyslením na paní Daniovou.

„Pospěš si!“ pobídl jsem Roberta.

„Chci ven. Dnes v noci. A ty zařídíš, že si nikdo nevšimne, že chybim.“

„To nejde! Jak mám ošálit přepočítávání a hlídače?“

„Zaříd se, jak umíš. Nerad bys přece, aby u tebe našli ještě něco dalšího, krom tohotohle,“ řekl pichlavým tónem a vrazil mi hrníček zpátky do ruky.

Zuzana Doubravová, 4. Y

Kulturní okénko //

La Voyage dans la Lune aneb Cesta na Měsíc (1902)

V dnešní době chodíme do kina na nové bijáky a od každého čekáme, že nás zavede zase do nového světa. Přitom ale zapomínáme světy, co už jsme v kinu vidět mohli. Ve svém dnešním článku Vás s sebou vezmu rovnou na Měsíc, a to skrze vůbec první veřejně distribuovaný snímek z roku 1902.

Nejdříve něco málo k historii. První fotografie se objevuje začátkem 19. století. A první film v roce 1895. Jeho autory jsou bratři Lumiérové a je jím Příjezd lokomotivy na nádraží. Podobných snímků přibývá – filmy netrvají déle než dvě minuty a zachycují okamžiky jako vojenské přehlídky nebo cirkusová představení. Postupně se natáčejí němé humoristické scénky, přichází všem známý Charlie Chaplin a film se stává oblíbenou poutovou atrakcí. Dotsud se však jedná jen o snímky na jeden stříh.

Vůbec prvním, kdo objevuje kouzlo stříhu a tím i první filmové efekty, je další Francouz, Georges Méliés.

Na rozdíl od Lumiérů, jejichž film byl považován pouze za technický vynález, vidí Méliés v kinematografii i umělecký potenciál. Zbudovává si vlastní filmový ateliér a natáčí zde více než 1500 snímků, z nichž se nám nedochová ani stovka. Vkládá do nich děj, používá množství kostýmů, kouřových efektů i rozmanitých kulis, a to celé uvádí do pohybu svými efekty. Filmy pak ještě nechává okénko po okénku kolorovat. A jednou z jeho prvotin je tedy La Voyage dans la Lune.

Příběh snímku je inspirován stejnojmenným románem Julesa Vernea. Film trvá necelých 14 minut a tím se stává zatím nejdelším filmem. Snímek začíná v jakési alchymistické laboratoři, kde vědci a dobrodruzi plánují svou výpravu. V dalším záběru se posádka loučí s obyvateli země a nastupuje do kosmické lodě, která nakonec přistane přímo v oku Měsíce. Procházíme magickou měsíční krajinou, ale setkává-

pokračování na další straně >>

me se zde s domorodými obyvateli, Selenity. Posádka se před nimi dává na útěk. Naštěstí se ale všichni stačí dostat k lodi, která přistane na naší planetě v oceánu. Další střihy nám ukazují, jak plachetnice dotáhne kosmickou loď k přístavu a jak jsou naši dobrodruzi vesele vítáni zpátky na Zemi.

To jsme si představili autora a děj Cesty na Měsíc. Není to ale jen Meliésova zásluha, že se na ni i dnes můžeme podívat. Jako se to dělo a děje vždy – Meliésovy filmy začínají být kopírovány jinými režiséry a našemu Francouzi začínají docházet finance nejen na další natáčení, ale i na vlastní živobytí. Nechává svůj ateliér zbourat a všechny filmy pálí. Ty, co se nám dochovaly, jsou kopie těch původních.

Ale ani ty nezůstaly všechny. Není-li film patřičně skla-

dován, časem se rozpadne a rozloží. Naštěstí se našlo pár nadšenců a sběratelů filmů, kteří dochované kopie shromažďovali a každý snímek, každé okénko fotografovali a retušovali. Jelikož se nenašla zcela nepoškozená kopie, bylo nutné jich složit několik dohromady. Po několikaletém úsilí se ale opravdu podařilo film znovu zkompletovat a od 90. let minulého století ho můžeme znovu zhlédnout.

A já Vám to mohu jedině doporučit! Stačí, abyste do Youtube vyhledávače natukali „Trip to the moon“ nebo „La Voyage dans la Lune“ a čeká Vás třináctiminutový zážitek, během kterého se stihnete podívat do vesmíru, zamilovat se do filmografie a znovu v sobě probudit dětskou fantazii.

Světlana Fleischmannová, 3. Z

Děni // Co nás čeká a nemine...

Výzva – tak znělo zadání čísla. V případě tohoto článku to platí dvojnásob: dostalo se mi totiž té pochybné cti napsat o průběhu školního roku 2017/18. Můžu jen doufat, že se mi to podaří shrnout uživatelsky příjemnější formou než na našich webovkách z roku 2010.

Logicky by se chtělo začít tradičně legendárním festivalem Opatoff konajícím se 29. září. Musíme odhlédnout od faktu, že v době psaní článku se koná už zítra. A jelikož náš šéfredaktor zatím neprokázal nadlidské schopnosti nezbytné k vydání (mimo obdivuhodného pesimismu, kterým se dle spolehlivého zdroje v podobě PhDr. Nezdařila nakazil od jeho předchůdkyně Terezy Ottové), akci příznivců studentských kapel tak alespoň dodatečně popřeji hodně zábavy. Kultura na naší škole tím ale nekončí a doufejme, že s podobnou účastí se setká Týden poesie. Předchozí rok jsme uspořádali básnickou soutěž rozhodně se neomezující na ty podivné jedince, pro které slova daktyl a trochej nejsou nadávkami. O lidovosti vypovídá i fakt, že vyhrálo dílo opěvující řízky. No, tvůrčího ducha nelze omezovat.

20. října pak proběhnou v naší škole volby, takže výuka ten den bude nejspíše relokována do sálů některého z kin na film dle výběru češtinářek. Minule prokázaly snímkem Anthropoid šťastnou ruku, tak snad se promítání povede i letos.

Na podzim nás ještě čekají podzimní prázdniny 26. a 27. 10. – jejichž nevelkou délkou vynahrazuje jejich významnost v historii. Takže místo tradičního rozčilování nad tím, že prázdniny by měly mít vážně víc než dva dny, si můžete připomenout radostné události dějin jako vyvraždění Vršovců, otevření první linie metra v New Yorku či úmrtí pátera Koniáše.

Zásadním datem je i 8. 11., kdy se konají třídní schůzky. Můžeme jen doufat, že se u nás nebude odehrávat drama jako na gymnáziu Budějovická, kde byla v termínu schůzek opakovaně nahlášena bomba. Následně se ukázalo, že za tímto počinem stojí jeden ze studentů, snažící se touto vyloženě dlouhodobou taktikou oddálit prozření jeho rodičů ohledně známek. Zápletka jako vystřižená z Ulice. Asi není potřeba dodávat, že poberta skončil vyloučen ze školy.

Dále si dovolím přinést neověřenou informaci ohledně nevyloženého zájezdu v prosinci, navazujícího

pokračování na další straně >>

na radici výjezdů za německými vánočními trhy. Kvůli bezpečnostní situaci by se snad ale měl vyhybat podobně turistickým místům. No, uvidíme. O Vánocích se můžeme těšit na naprosto ověřených 11 dní volna od 23. a potom už jen na maturitní a imatrikulační ples 15. 1. Tato akce je již tradičně plna společenských zvrátů, tak si budeme muset počkat na letošní ročník.

První pololetí zakončené pololetními prázdninami (zde se proti stěžování nad jejich krátkostí prostě nedá nic namítat) prakticky vzápětí vystřídají jarní prázdniny (5. – 11. 2.), a to konečně v termínu, kdy by se třeba dalo lyžovat i jinak než mezi krokusy.

Tím se dostáváme k další legendární akci naší školy, tj. divadelnímu festivalu. Zde se projevuje dlouhodobý rozdíl mezi mnou a zbytkem třídy, protože každý rok začínám s naivní ideou, že tentokrát scénář bude hotov před Vánoci. Ha ha. Vždy jsme zatím prováděli změny dva dny před festivalem, což se na mne projevovalo exponenciálně se zvyšující spotřebou cukru a kofeinu. Každopádně nelze popřít, že při něm škola dostává duši. Dovolím si doufat, že se tento rok pan profesor Bauer odtrhne na dostatečně dlouhou dobu od obdivování televizorů Tesla a napíše představení učitelského sboru, tak jak ho všichni známe a milujeme. V diářích si tedy zakroužkujte datum 20. 3. a následné Velikonoční prázdniny 29. – 30. března k odpočínutí si od brutálních a sexistických zvyků spojenými s oslavou svátků jara.

Na začátku dubna (konkrétně 9. 4.) budeme muset přežít třídní schůzky a potom již nastává jedna z radostnějších částí roku: 12. – 17. 4. budou probíhat přijímací zkoušky, což pro nás přinese dlouho očekávané dny volna. Někdy na jaře by se také měl

konat výjezd do německy mluvící země. Pokud se mohu opírat o zážitky ze Švýcarska, dojde tam k výraznému vzestupu popularity účastníků olympiády v němčině, protože francouzštináři tvoří vždy zanedbatelnou část (na rozdíl od elitářsky frankofonní exkurze do Provence); a akce bude skvělá. Opět jde ale o zatím neoficiální informaci.

Květen je rájem škodolibějších z nás, protože mezi zoufalými výrazy vyučujících, že jim zase ze dvou týdnů zbyla jedna hodina a oni jsou o čtvrt roku pozadu, a ještě zoufalejšími obličejí maturantů, docházejícím k nemilé pravdě, že za čtyři dny deset knih vážně nepřečtete, je film o Stevu Jobsovi s profesorem Růžičkou procházkou růžovou zahradou. Pokud se tedy nezmíníte o tom, jak se vám líbí pohodovost tohoto měsíce před maturanty. Je až zarážející, jak rychle může takovýto spánkově deprivovaný člověk pod vlivem čtyř hrnků kafe běžet a nadávat vám.

Když se škola po tomto emočním vypětí znovu nadechne, zbývá už jen pár týdnů, kdy se profesori snaží ještě něco naučit často již duchem nepřítomné studentstvo. Bohužel záplava písemek už moc neumožňuje už odjíždět na prázdniny, na které si budeme muset počkat až do 30. 6. Tak za devět měsíců...

P. S. Bystřejší z vás si určitě všimli, že se v článku neobjevila zmínka o ředitelských volnách, protože, příznějme si, výraz „termín bude upřesněn“ nezní příliš optimisticky. Ale budeme doufat, že jako každý rok se jich dočkáme. Studenti jsou koneckonců ta idealistická, naivní část společnosti.

Monika Němcová, 6. P

Mnohokrát vám děkujeme za pozornost.

Jsme též velmi vděční paní profesorce Věře Dittrichové za nezbytnou korekturu. Až budete Zpravodaj likvidovat, vyhodte jej prosím do tříděného odpadu.

Mějte se krásně a příště na viděnou.

Radka Buková | Ondřej Černý // šéfredaktor, grafické zpracování | Zuzana Doubravová | Světlana Fleischmannová | Pavel Kolský | Monika Němcová | Tereza Ottová // ilustrátorka čísla | Antal Stašek Junior | Mája Šafaříková |